

Popoarele lumii (I)

Sabat după-amiază

De memorat:

„I s-a dat stăpânire, slavă și putere împărătească, pentru ca să-l slujească toate popoarele, neamurile și oamenii de toate limbile. Stăpânirea Lui este o stăpânire veșnică și nu va trece nicidecum, și Împărăția Lui nu va fi nimicită niciodată.” (Daniel 7:14).

Cartea Apocalipsa ne arată soluțiile lui Dumnezeu pentru lumea noastră căzută. În ultimele capitole, accesul la pomul vieții este redeschis, blestemul este ridicat, iar noi suntem primiți iarăși în prezența lui Dumnezeu. Apocalipsa, în anumite privințe, este cartea Geneza în sens invers, motiv pentru care Geneza rămâne o cheie importantă de înțelegere a modului în care problemele lumii au apărut de la bun început.

Un subiect-cheie atât în Daniel, cât și în Apocalipsa este guvernarea civilă, o succesiune de încercări omenеști de a controla o planetă ce îi aparține de drept lui Dumnezeu, care va domni în sfârșit în neprihănire după ce acest prelungit episod îngrozitor al păcatului și al răzvrătirii va fi încheiat. Procesul care duce la acest moment este foarte lung și cuprinde mii de ani de experimente umane în materie de autoguvernare. De funcționat, acestea n-au funcționat niciodată; chiar și cele care exprimau cele mai înalte idealuri au eșuat întotdeauna, adesea teribil. O mare parte din istoria tristă a omenirii de-a lungul mileniilor nu reprezintă altceva decât relatări ale tragediei aduse asupra noastră de aceste sisteme eșuate. Și situația se va înrăutăți, până când „împărăția veșnică” a lui Dumnezeu (Daniel 7:27) va fi în sfârșit instaurată.

Duminică, 20 aprilie

Nimrod și Ninive

Edenul a fost creat pentru a fi casa ideală a omenirii. Odată păcatul intrat în lume, Dumnezeu nu a avut de ales decât să separe omenirea de Grădină și de pomul vieții, cel puțin deocamdată. În afara Grădinii, oamenii au fost nevoiți să lucreze din greu pentru a-și asigura existența. Viața a devenit mai grea; a trebuit să trăim cu durere și să ne câștigăm traiul cu sudoarea frunții (Geneza 3:16-19). Primii noștri părinți au avut încredere că Împăratul de drept avea să le asigure o cale de întoarcere

în Grădină și au adus jertfe la porțile Edenului în anticiparea răscumpărării pe care Dumnezeu a oferit-o chiar de la început lumii căzute.

„Grădina Edenului a rămas pe pământ mult timp după ce omul a fost alungat de pe plăcutele ei alei. [...] Aici veneau Adam și fiii săi să I se închine lui Dumnezeu. Aici ei și-au reînnoit jurămintele de ascultare față de legea pe care o călcase, fiind astfel îndepărtați din Eden. Când valul de nelegiuire a cuprins pământul și stricăciunea oamenilor a adus nimicirea lor prin apele potopului, mâna care sădise Edenul l-a luat de pe pământ. Dar, la reînnoirea finală, când vor fi «un cer nou și un pământ nou» (Apocalipsa 21:1), Edenul va fi readus pe pământ, mult mai glorios decât a fost la început” (Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 62).

Alții însă au conceput „soluții” omenști la problemele noastre nou descoperite și vedem nașterea cetăților-stat, o încercare de a crea o viață mai ușoară și, poate, de a recupera ceea ce s-a pierdut în Eden.

1. În Geneza 10:1-12 Biblia prezintă mai mulți jucători politici importanți care apar în tot restul Bibliei, inclusiv Ninive și Babilonul. Știind rolul ulterior al acestor cetăți, ce deducem din aceste texte?

Geneza 10:1-12

¹ Iată spița neamului fiilor lui Noe: Sem, Ham și Iafet. După potop li s-au născut fii.

² Fiii lui Iafet au fost: Gomer, Magog, Madai, Iavan, Tubal, Meșec și Tiras.

³ Fiii lui Gomer: Așchenaz, Rifat și Togarma.

⁴ Fiii lui Iavan: Eliș, Tarșis, Chitim și Dodanim.

⁵ De la ei se trag popoarele din țările neamurilor de pe malul mării, după ținuturile lor, după limba fiecăruia, după familiile lor, după semințiile lor.

⁶ Fiii lui Ham au fost: Cuș, Mișraim, Put și Canaan. —

⁷ Fiii lui Cuș: Seba, Havila, Sabta, Raema și Sabteca. Fiii lui Raema: Seba și Dedan.

⁸ Cuș a născut și pe Nimrod: el este acela care a început să fie puternic pe pământ.

⁹ El a fost un viteaz vânător înaintea Domnului; iată de ce se zice: „Ca Nimrod, viteaz vânător înaintea Domnului.”

¹⁰ El a domnit la început peste Babel, Erec, Acad și Calne, în țara Șinear.

¹¹ Din țara aceasta a intrat în Asiria; a zidit Ninive, Rehobot-Ir, Calah

¹² și Resen între Ninive și Calah; aceasta este cetatea cea mare.

Unii citesc despre Nimrod și ajung la concluzia că este un erou nobil, la fel ca eroii cuceritori din mitologia păgână. Dar când îl descrie ca pe un om „puternic pe pământ” și un „viteaz vânător înaintea Domnului”, Biblia nu îi face un compliment. Nimrod este măreț în ochii lui și stă „înaintea Domnului” în sensul că Îl sfidează pe Dumnezeu. În aceste texte vedem răspândirea răzvrătirii față de Dumnezeu, o răzvrătire care va exista până când, în final, toată răzvrătirea va fi eradicată pentru totdeauna.

De ce este păcatul răzvrătirii față de Dumnezeu mai subtil decât am fi dispuși să recunoaștem? Cum ne putem feri de această trăsătură cât se poate de umană?

Luni, 21 aprilie

Chemarea lui Avraam

În capitolul 10 din Geneza vedem cum iau naștere mai multe națiuni. Cuvântul tradus de obicei cu „neamuri” este *goyim*, care poate face referire și la cei care nu sunt evrei. Geneza 10 ne spune că omenirea s-a împărțit pe ținuturi, limbi, familii și „seminții” (Geneza 10:5; vezi și Apocalipsa 14:6). Aproape imediat după introducerea acestui concept, Dumnezeu îl cheamă pe Avraam să iasă din una dintre aceste națiuni, pentru a fi diferit de oamenii de acolo și de ceea ce reprezintă aceștia.

2. Potrivit cu Geneza 12:1-9, de ce l-a chemat Dumnezeu pe Avram (ulterior Avraam) să iasă din țara lui natală?

Geneza 12:1-9

¹ Domnul zisese lui Avram: „Ieși din țara ta, din rudenia ta și din casa tatălui tău și vino în țara pe care ți-o voi arăta.

² Voi face din tine un neam mare și te voi binecuvânta; îți voi face un nume mare și vei fi o binecuvântare.

³ Voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta și voi blestema pe cei ce te vor blestema; și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine.

⁴ Avram a plecat, cum îi spusese Domnul, și a plecat și Lot împreună cu el. Avram avea șaptezeci și cinci de ani când a ieșit din Haran.

⁵ Avram a luat pe Sarai, nevasta sa, și pe Lot, fiul fratelui său, împreună cu toate averile pe care le strânseseră și cu toate slugile pe

care le câştigaseră în Haran. Au plecat în țara Canaan și au ajuns în țara Canaan.

⁶ Avram a străbătut țara până la locul numit Sihem, până la stejarul lui More. Canaanii erau atunci în țară.

⁷ Domnul S-a arătat lui Avram și i-a zis: „Toată țara aceasta o voi da seminței tale.” Și Avram a zidit acolo un altar Domnului care i Se arătase.

⁸ De acolo a pornit spre munte, la răsărit de Betel, și și-a întins cortul, având Betelul la apus și Ai la răsărit. A zidit și acolo un altar Domnului și a chemat Numele Domnului.

⁹ Avram și-a urmat drumul, înaintând mereu spre miazăzi.

Dumnezeu a intenționat să îl folosească pe Avraam pentru a întemeia o națiune care să fie diferită de împărățiile omenești. Cei care aveau să o compună nu trebuiau să aibă alt împărat în afară de Dumnezeu Însuși. Ei trebuiau să demonstreze ce avea să se întâmple dacă omenirea avea să se întoarcă la Creatorul ei. Poporul Israel s-a format ca să fie o binecuvântare pentru „toate familiile pământului” (Geneza 12:3). Dumnezeu revărsase asupra israeliților lumină și privilegii care nu mai fuseseră văzute în lume probabil de dinaintea popoului.

3. Ce le spunea Domnul, în Deuteronomul 4:5-9, copiilor lui Avraam – poporul care devenise o împlinire a promisiunii făcute de Dumnezeu lui Avraam?

Deuteronomul 4:5-9

⁵ Iată, v-am învățat legi și porunci, cum mi-a poruncit Domnul Dumnezeul meu ca să le împliniți în țara pe care o veți lua în stăpânire.

⁶ Să le păziți și să le împliniți; căci aceasta va fi înțelepciunea și priceperea voastră înaintea popoarelor care vor auzi vorbindu-se de toate aceste legi și vor zice: „Acest neam mare este un popor cu totul înțelept și priceput!”

⁷ Care este, în adevăr, neamul acela așa de mare încât să fi avut pe dumnezeii lui așa de aproape cum avem noi pe Domnul Dumnezeul nostru, ori de câte ori Îl chemăm?

⁸ Și care este neamul acela așa de mare încât să aibă legi și porunci așa de drepte, cum este toată Legea aceasta pe care v-o pun astăzi înaintea?

⁹ Numai ia seama asupra ta și veghează cu luare aminte asupra sufletului tău, în toate zilele vieții tale, ca nu cumva să uiți lucrurile pe care ți le-au văzut ochii și să-ți iasă din inimă; fă-le cunoscut copiilor tăi și copiilor copiilor tăi.

Nu era vorba de o singură persoană care dădea mărturie într-o singură comunitate, ci oamenii dintr-un întreg *popor*, lucrând unii cu alții și în colaborare cu Dumnezeu, puteau să arate gloria caracterului Său. Este de notat și faptul că, în cuvintele care le-au fost adresate, nu doar „legile și poruncile” date lor de Dumnezeu îi făceau atât de speciali, ci ascultarea lor de ele avea să le determine pe celelalte popoare să spună: „Acest neam mare este un popor cu totul înțelept și priceput” (Deuteronomul 4:6). Oricât de minunate ar fi adevărurile date oamenilor, incapacitatea lor de a le respecta, de a asculta de ele, avea să aducă blesteme în loc de binecuvântare și moarte în loc de viață.

Cum ni se aplică astăzi nouă, ca adventiști, același principiu, că adevărurile nu trebuie doar cunoscute, ci și respectate?

Marți, 22 aprilie

Asta au vrut, asta au primit

Potrivit planului inițial, Israel nu trebuia să aibă un monarh uman, așa cum aveau alte popoare. Cu timpul însă, credința israeliților a slăbit și au început să tânjească după lucrurile pe care „neamurile” le aveau.

4. Citește 1 Samuel 8:4-18. De ce crezi că bătrânilor li s-a părut atrăgătoare ideea de a avea „împărat”? În ce fel cădem și noi pradă unor ispite similare?

1 Samuel 8:4-18

⁴ Toți bătrânii lui Israel s-au strâns și au venit la Samuel, la Rama.

⁵ Ei au zis: „Iată că tu ești bătrân, și copiii tăi nu calcă pe urmele tale; acum pune un împărat peste noi să ne judece, cum au toate neamurile.”

⁶ Samuel n-a văzut cu plăcere faptul că ziceau: „Dă-ne un împărat ca să ne judece.” Și Samuel s-a rugat Domnului.

⁷ Domnul a zis lui Samuel: „Ascultă glasul poporului în tot ce-ți va spune; căci nu pe tine te leapădă, ci pe Mine Mă leapădă, ca să nu mai domnesc peste ei.

⁸ Ei se poartă cu tine cum s-au purtat întotdeauna, de când i-am scos din Egipt până în ziua de astăzi; M-au părăsit și au slujit altor dumnezei.

⁹ Ascultă-le glasul deci; dar înștiințează-i și fă-le cunoscut dreptul împăratului care va domni peste ei.”

¹⁰ Samuel a spus toate cuvintele Domnului poporului care-i cerea un împărat.

- ¹¹ El a zis: „Iată care va fi dreptul împăratului care va domni peste voi: el va lua pe fiii voștri, îi va pune la carele sale și între călăreții lui, ca să alerge înaintea carului lui;
- ¹² îi va pune căpetenii peste o mie și căpetenii peste cincizeci și-i va întrebuința la aratul pământurilor lui, la seceratul bucatelor lui, la facerea armelor lui de război și a uneltelor carelor lui.
- ¹³ Va lua pe fetele voastre să-i facă miresme de mâncare și pâine.
- ¹⁴ Va lua cea mai bună parte din câmpiile voastre, din viile voastre și din măslinii voștri și o va da slujitorilor lui.
- ¹⁵ Va lua zeciuală din rodul semințelor și viilor voastre și o va da famenilor și slujitorilor lui.
- ¹⁶ Va lua pe robii și roabele voastre, cei mai buni boi și măgari ai voștri, și-i va întrebuința la lucrările lui.
- ¹⁷ Va lua zeciuală din oile voastre, și voi înșivă veți fi slugile lui.
- ¹⁸ Și atunci veți striga împotriva împăratului vostru pe care-l veți alege, dar Domnul nu vă va asculta.”

Este important de observat că dorința de a avea un rege – „împărat”, în textul biblic – însemna o respingere a domniei lui Dumnezeu asupra poporului Său. Potrivit planului stabilit la întemeierea lui, poporul trebuia să răspundă direct în fața Creatorului, iar relația cu El era vizibilă, printre altele, prin intermediul sanctuarului și slujbelor lui. Prin faptul că cereau un rege, israeliții aveau să atragă asupra lor aceleași suferințe îndurate de împărățiile neamurilor: serviciul militar obligatoriu în războaiele regelui, confiscarea bunurilor, impozitarea și alte rele. Ei aveau să descopere că suveranii umani tind să guverneze în favoarea lor, în loc să guverneze cu bunăvoință, așa cum face Dumnezeu. De asemenea, noul sistem urma să fie permanent: poporul Israel urma să primească ceea ce ceruse, dar nu mai avea posibilitatea de a se răzgândi după ce avea să realizeze că îi era mai rău. Citește acest lucru în **1 Samuel 8:18**.

1 Samuel 8:18

- ¹⁸ Și atunci veți striga împotriva împăratului vostru pe care-l veți alege, dar Domnul nu vă va asculta.”

Dumnezeu cunoaște slăbiciunea oamenilor și a prezis cu mult înainte că poporul Israel avea să ceară un împărat omenesc. Poporul a cerut într-adevăr și o mare parte din istoria sacră reprezintă consecințele acelei alegeri.

Citește **Deuteronomul 17:14-20**.

Deuteronomul 17:14-20

- ¹⁴ După ce vei intra în țara pe care ți-o dă Domnul Dumnezeuul tău și o vei stăpâni, după ce-ți vei așeza locuința, și vei zice: „Vreau să pun peste mine un împărat, ca toate neamurile care mă înconjoară,”
- ¹⁵ să pui peste tine ca împărat pe acela pe care-l va alege Domnul Dumnezeuul tău, și anume, să iei un împărat din mijlocul fraților tăi; nu vei putea să pui împărat pe un străin, care să nu fie fratele tău.
- ¹⁶ Dar să n-aibă mulți cai și să nu întoarcă pe popor în Egipt ca să aibă mulți cai; căci Domnul v-a zis: „Să nu vă mai întoarceți pe drumul acela.”
- ¹⁷ Să n-aibă un mare număr de neveste, ca să nu i se abată inima; și să nu strângă mari grămezi de argint și aur.
- ¹⁸ Când se va așeza pe scaunul de domnie al împărăției lui, să scrie pentru el, într-o carte, o copie a acestei Legi, pe care s-o ia de la preoții din neamul leviților.
- ¹⁹ Va trebui s-o aibă cu el și s-o citească în toate zilele vieții lui, ca să învețe să se teamă de Domnul Dumnezeuul lui, să păzească și să împlinească toate cuvintele din Legea aceasta și toate poruncile acestea,
- ²⁰ pentru ca inima lui să nu se înalțe mai presus de frații lui și să nu se abată de la poruncile acestea nici la dreapta, nici la stânga și să aibă astfel multe zile în împărăția lui, el și copiii lui, în mijlocul lui Israel.

Observă că Dumnezeu nu spune: „Le voi da un împărat”, ci cei din poporul Lui decid că vor „împărat”. Dumnezeu a instituit măsuri de protecție pentru a-Și scuti poporul de unele dintre relele guvernării umane – deși, așa cum a arătat istoria poporului și a regilor lui, măsurile de protecție au fost adesea ignorate. Nu trebuie decât să privim la istoria poporului Israel după ce a ales monarhia pentru a vedea cât de rău au mers lucrurile sub conducerea regilor. Deși unii au fost mai buni decât alții, chiar și cei „buni” au greșit (gândește-te la David cu Bat-Șeba). În multe cazuri, poporul a trăit sub conducerea succesivă a unor regi care au făcut „ce este rău înaintea Domnului” (vezi 1 Împărați 11:6; 15:26; 16:30; 2 Împărați 3:2 etc.). În zilele acelea, sau chiar și astăzi, toate guvernarile omenești au ceva în comun: păcătoși care conduc alți păcătoși. *Ce ar putea să (nu) meargă bine?*

Conducătorii „neamurilor”

Relația dintre Dumnezeu și poporul Israel ne sugerează multe aspecte privind relația dintre El și biserica din Noul Testament. De fapt, în multe privințe, poporul Israel a prefigurat greșelile bisericii. Fără a putea pretinde niciun fel de superioritate față de Israelul din vechime, creștinii au fost, și încă sunt, foarte predispuși la căderea în aceleași ispite.

5. Analizează Matei 20:25-28. Ce greșală i-a avertizat Isus pe ucenicii Săi să evite, la începutul lucrării bisericii creștine?

Matei 20:25-28

²⁵ Isus i-a chemat și le-a zis: „Știți că domnitorii Neamurilor domnesc peste ele, și mai marii lor le poruncesc cu stăpânire.

²⁶ Între voi să nu fie așa. Ci oricare va vrea să fie mare între voi să fie slujitorul vostru;

²⁷ și oricare va vrea să fie cel dintâi între voi să vă fie rob.

²⁸ Pentru că nici Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți.”

Israel a cerut un rege omenesc, o cerere care a dus la decăderea morală a națiunii. Regii au devenit din ce în ce mai răi, până când Dumnezeu le-a permis babilonienilor să li ducă poporul în robie, ca măsură corectivă. Ceva asemănător s-a întâmplat în istoria bisericii creștine. Chiar dacă nu trebuiau să se organizeze asemenea unei națiuni păgâne, atunci când împăratul Constantin a venit la putere și s-a declarat creștin, credincioșii au fost ușurați: persecuția a luat sfârșit. În sine, acest lucru a fost o binecuvântare, dar apoi biserica s-a gândit că ar putea să folosească puterea împăratului în avantajul ei.

Mai multe dispute majore au izbucnit în rândul creștinilor în secolul IV, iar atunci când s-a trezit incapabilă să le rezolve, biserica i-a permis împăratului să intervină. Treptat, episcopul Romei a câștigat importanță, în condițiile în care odinioară fusese un episcop senior între alții la fel ca el. Biserica a rugat statul să intervină în problemele religioase și, odată ce statul a pus piciorul înăuntru, lucrurile au mers din rău în mai rău.

La fel ca în cazul Israelului din vechime, multe dintre cele mai întunecate capitole din istoria creștină sunt rezultatul direct al faptului că biserica a făcut compromisuri cu lumea. Dacă poporul Israel a trecut la închinarea la idoli, iar regii săi au fost corupți de setea de putere – până acolo încât jertfeau copii idolilor –, biserica a adoptat treptat multe

dintre mijloacele și metodele unui imperiu păgân, până acolo încât mulți credincioși au fost martirizați pentru că erau percepuți ca amenințări la adresa instituției bisericii-stat.

În cultura noastră, în societatea noastră, care sunt modurile în care aceleași ispite pot pune în pericol integritatea credinței noastre?

Joi, 24 aprilie

O lumină pentru ceilalți

Scopul principal al lui Dumnezeu când a întemeiat poporul Israel a fost nu să condamne restul lumii, ci să o salveze. Cu siguranță, cei mai mulți dintre noi se simt condamnați când sunt puși față în față cu comportamentul neprihănit al altcuiva, așa că existența poporului Israel slujea și la evidențierea păcatului și a egoismului națiunilor din jur. Credincioșii care trăiesc în armonie cu Dumnezeu scot în evidență caracterul Lui neprihănit, ceea ce îi duce în mod natural pe alții la convingerea de păcat. La modul ideal, viața oamenilor care „păzesc poruncile lui Dumnezeu” (Apocalipsa 14:12) ar trebui să ilustreze caracterul Său.

Dacă israeliții ar fi acționat așa cum ar fi trebuit și ar fi făcut ceea ce li se spusese să facă, celelalte popoare ar fi venit la ei cu pace, căutând să afle mai multe despre ei și Dumnezeu lor. În mod tragic, după cum a arătat robia babiloniană, aceste națiuni au venit în schimb să facă război.

Manifestarea supremă a caracterului lui Dumnezeu a fost, desigur, Domnul Isus – singurul om care l-a demonstrat în mod desăvârșit. Dar exemplul Lui perfect, care cu siguranță a dat naștere convingerii de păcat în inima oamenilor, se dorea a fi o invitație (vezi Ioan 3:16-21).

Scopul final al întemeierii poporului Israel a fost același cu scopul lui Dumnezeu la întemeierea bisericii: El dorește să își folosească poporul pentru a-i atrage pe păcătoși la Hristos. Apelul din mesaje ale celor trei îngeri, transmise prin intermediul bisericii Sale, nu se adresează doar câtorva oameni aleși, ci „oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod” (Apocalipsa 14:6). Apocalipsa 18:1 prezice că întregul pământ va fi luminat de slava lui Dumnezeu înainte de revenirea lui Hristos.

6. Ce ne învață următoarele pasaje despre rolul pe care Dumnezeu l-a avut în minte pentru poporul Său în această lume? Cum aplicăm aceste principii în dreptul nostru?
(a) Numeri 14:17-21; (b) Isaia 42:6; 49:6; 60:3; (c) Apocalipsa 18:1-4

Numeri 14:17-21

- ¹⁷ Acum, să se arate puterea Domnului în mărimea ei, cum ai spus când ai zis:
¹⁸ „Domnul este încet la mânie și bogat în bunătate, iartă fărădelegea și răzvrătirea; dar nu ține pe cel vinovat drept nevinovat și pedepsește fărădelegea părinților în copii până la al treilea și al patrulea neam.
¹⁹ Iartă, dar, fărădelegea poporului acestuia, după mărimea îndurării Tale, cum ai iertat poporului acestuia din Egipt până aici.”
²⁰ Și Domnul a zis: „Iert cum ai cerut.
²¹ Dar cât este de adevărat că Eu sunt viu și că slava Domnului va umple tot pământul,

Isaia 42:6

- ⁶ „Eu, Domnul, Te-am chemat ca să dai mântuire și Te voi lua de mână, Te voi păzi și Te voi pune ca legământ al poporului, ca să fii Lumina neamurilor,

Isaia 49:6

- ⁶ El zice: „Este prea puțin lucru să fii Robul Meu ca să ridici semințiile lui Iacov și să aduci înapoi rămășițele lui Israel. De aceea, Te pun să fii Lumina neamurilor, ca să duci mântuirea până la marginile pământului.”

Isaia 60:3

- ³ Neamuri vor umbla în lumina ta, și împărați, în strălucirea razelor tale.

Apocalipsa 18:1-4

- ¹ După aceea, am văzut coborându-se din cer un alt înger, care avea o mare putere; și pământul s-a luminat de slava lui.
² El a strigat cu glas tare și a zis: „A căzut, a căzut Babilonul cel mare! A ajuns un locaș al dracilor, o închisoare a oricărui duh necurat, o închisoare a oricărei pășări necurate și urâte;
³ pentru că toate neamurile au băut din vinul mâniei curviei ei, și împărații pământului au curvit cu ea, și negustorii pământului s-au îmbogățit prin risipa desfătărilor ei.”

⁴ Apoi am auzit din cer un alt glas, care zicea: „Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu fiți loviți cu urgiile ei!

Recitește Apocalipsa 18:1-4, chemarea adresată „poporului Meu”, adică poporului lui Dumnezeu, ca să iasă din Babilon. Cum se va întâmpla lucrul acesta? Cu alte cuvinte, cum putem noi, ca o biserică ce nu este în Babilon, să fim folosiți de Dumnezeu pentru a-i chema afară din Babilon pe alți oameni ai lui Dumnezeu, care sunt încă în Babilon?

Vineri, 25 aprilie

Un gând de încheiere

Suplimentar: Isaia 44:24 – 45:13

„Aproape pe nesimțite, obiceiurile păgânismului s-au strecurat în biserica creștină. Spiritul de compromis și conformismul au fost ținute în frâu pentru o vreme de persecuțiile crude, îndurate de biserică sub păgânism. Dar când persecuția a încetat, iar creștinismul a intrat în curțile și palatele împăraților, a fost lăsată la o parte simplitatea umilă a lui Hristos și a apostolilor Lui, în schimbul pompei și mândriei preoților și conducătorilor păgâni; în locul cerințelor lui Dumnezeu au fost puse teoriile și tradițiile omenești. Convertirea cu numele a lui Constantin, în prima parte a secolului IV, a produs o mare bucurie, iar lumea, înveșmântată într-o formă de neprihănire, a pătruns în biserică. Atunci fenomenul de corupție a înaintat repede. Păgânismul, care părea că fusese învins, a devenit dominant. Spiritul lui stăpâna biserica. Învățăturile, ceremoniile și superstițiile lui au fost introduse în credința și în închinarea prelușilor urmași ai lui Hristos” (Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p. 49, 50).

În spiritul întrebării de la sfârșitul secțiunii de miercuri, nu cumva suntem cu toții în pericolul, mai ales cu cât rămânem mai mult pe pământ, să lăsam deoparte „simplitatea umilă a lui Hristos și a apostolilor Lui” pentru fastul, puterea, laudele și ispitele lumii? Dacă credem că nu suntem, ne înșelăm singuri.

Zilnic: Apoc. 19 – Geneza 3; Ellen G. White, Faptele apostolilor, cap. 17

În ce context ni se explică ce înseamnă „mărturia lui Isus”?

Al cui număr va fi ca nisipul mării?

Ce a făcut Dumnezeu duhurilor prorocilor?

Ce și pe cine a adus Dumnezeu la om?

Cum a profetizat Mântuitorul despre răspândirea Evangheliei printre neamuri?